23/01/2020

„Trei momente” cu Mitropolitul Iosif la Edinburgh

Comunitatea românească din Edinburgh a primit sâmbătă, 18 ianuarie 2020, vizita Mitropolitului Iosif al Europei Occidentale și Meridionale.

A fost prima vizită a Părintelui Mitropolit în Edinburgh de la înființarea parohiei (2014). Ierarhul a oficiat Sfânta Liturghie și o hirotonie în diacon.
Preotul paroh Ioan-Florin Florescu a evocat într-un mod personal această vizită pe blogul său, „Jurnal Scoțian”, într-un text intitulat „Trei momente cu Părintele Mitropolit Iosif”.

Trei momente cu Părintele Mitropolit Iosif
În text, preotul arată că IPS Iosif „are un obicei care-i scoate din minți pe preoții săi” pentru că își anunță vizita în ultima clipă. „Dar mie mi se pare normal: biserica e casa lui, n-are nevoie de invitație ca să vină acasă. Și nici de alte pregătiri speciale”, explică Pr. Ioan-Florin.

„Părintele de la Glasgow îmi povestea că, odată, Înaltul Iosif l-a anunțat într-o dimineață: vezi că diseară ajung la tine. Și ce-ai făcut, zic, ai găsit cameră la vreun

hotel? Scoția e o țară în care o cameră bună de hotel se rezervă și cu o lună înainte. De unde să mai găsesc, a zis părintele, l-am culcat acasă la o familie din parohie. Eu am fost mai norocos, m-a anunțat cu o săptămână înainte” a precizat preotul continuând:

„Să vă spun trei momente din vizita lui, la care mă tot gândesc”.

Redăm în continuare cuvintele clericului:

1) În timpul liturghiei am primit la altar, ca de obicei, pomelnice și prescuri, pentru pomenire. Pentru că a venit multă lume la slujbă, dar și pentru că eram foarte preocupat în altar, n-am terminat de pomenit ultimele două prescuri. Le-am lăsat în coș, pe o măsuță, cu gândul că le voi pomeni duminica viitoare.

Dar înainte de ieșirea cu Darurile de pâine și vin, Părintele Mitropolit a căutat din ochi coșul cu prescuri, s-a dus acolo, le-a luat pe ultimele două și le-a pomenit cu răbdare până la ultimul nume, fără să-mi spună un cuvânt. Dragostea lui m-a smerit până la lacrimi și m-a făcut să-mi fie rușine de neglijența mea!

Atunci mi-am adus aminte de cuvintele lui, pe care le știu pe de rost dintr-o pastorală mai veche de Paști: „Știu toate greutățile prin care treceți și umilințele pe care le îndurați de multe ori. Vă port în rugăciunile mele. Puneți toate cele pe care le trăiți înaintea Crucii lui Hristos!” Mi-am dat seama că acestea nu erau cuvinte goale: el chiar ne purta în rugăciunile lui, atent până și la ultima prescură din altar.

2) Când am început să slujesc la Edinburgh, voiam foarte mult să am copii în altar, să mă ajute la Liturghie, să aprindă tămâia, să iasă cu lumânarea etc., dar nu știu cum se făcea că la primele slujbe veneau numai fete, pe care tradiția le oprește să intre în altar.

Așa că până la urmă, de nevoie, am luat ca ajutor o fetiță de 10 ani, pe Alexandra. Poate și în dorul fetițelor mele care acum crescuseră mari. De ani de zile Alexandra este nelipsită de la biserică, știe pe de rost sfânta liturghie și adesea îmi pune întrebări din rugăciunile pe care le citesc doar preoții la slujbă și pe care ea le aude la mine. În plus, pe lângă faptul că suntem cei mai buni prieteni și ne spunem toate secretele, scriem împreună și o carte foarte importantă, Enciclopedia unicornilor.

Dar sâmbătă i-am spus, cu destulă greutate: vine Părintele Mitropolit și de data aceasta nu te mai pot primi în altar, înțelegi. Alexandra a venit ca de obicei la slujbă, împreună cu surioarele ei, Antonia și Ana, și s-au așezat în primul rând din biserică, îmbrăcate frumos, în portul lor popular din Transilvania.

Iar la prima noastră ieșire în sobor, deși eram acolo mulțime de preoți, diaconi și ipodiaconi, Înaltul Iosif s-a întors din senin spre Alexandra și i-a încredințat ei toiagul episcopal, pe urmă i-a dat și Liturghierul, și așa a slujit Alexandra cu Părintele Mitropolit.

Iar mie mi-a fost încă o dată rușine de necredința mea și mi-am amintit din nou un cuvânt simplu al Părintelui Mitropolit: „Țineţi-vă copiii aproape de voi!”.
3) În sfârșit, l-am așteptat seara la aeroport. A apărut încărcat de bagaje, pentru că de la noi urma să meargă mai departe în altă parohie. Mi-a întins o pungă de cadouri, plină ochi: „Ți-am adus niște cărți de la editura noastră, iar pentru soția și fetițele tale macarons și ciocolată de la Paris.”

Iar eu îl așteptasem, pentru că toate restaurantele erau închise la ora aceea, cu două sendvișuri de post, alune și o sticlă cu suc de portocale.

Am scris mai demult despre Înaltul Iosif: este primul episcop în care am recunoscut autoritatea smereniei și a dragostei, nu a funcției sale. În preajma lui ți-e teamă pur și simplu să nu greșești față de dragostea și smerenia lui. Îl mai iubesc și pentru t, blând și imaginez văduire.

basilica.ro